

„Vallen is niets,

als je maar opstaat”

Bontwerker Eddy Vergeylen over zijn tapijtenhandel, wielclub De Zeemeeuw, Dekotap-volleybal... en KV Oostende

Creativiteit leerde Eddy Vergeylen thuis. Al zou hij pa-bontwerker niet volgen toen hij de kans kreeg de tapijtenwereld binnen te stappen. Luxueuze vloerbedekking was in en je kon er een aardige frank mee verdienen ! Alover tien jaar stak de Lokeraar drie Herekwinkels in onze badplaats, kocht zich vrij voor een *eigen* Dekotap die in 1981 explodeerde tot prachtige megawinkel aan Oostendes commerciële ooststrand. Eddy Vergeylen kijkt verder dan zijn eigen-ik en cocoont zich allerminst naar kortzichtig eigenbelang. Sponsor van wielclub De Zeemeeuw, volleybal en KVO-voetbal profileerde hij zich naar de Koningin der Badsteden. Ook hier ontkwam de lach niet aan de traan. In 1982 brandde de zaak volledig af. Heropende Eddy grandioos in april 1983... dan kwam hij drie weken later ongelukkig ten val : maandenlang de rolstoel in. „*Vallen is niets, als je maar opstaat !*”, is Eddy's lijfspreuk. Niet te verwonderen dat hij niet klein te krijgen is...

Eddy Vergeylen was nog bontwerker toen hij op 4 juli 1967 met buurmeisje Denise Veldeman trouwde. Zeven maanden later stapte hij resoluut de tapijtenbranche binnen. Van bediende-verkoper bij Herek werkte hij zich in vier en een half jaar op tot directeur van de eigen megazaak Dekotap. Het leven van Eddy had evenwel veel meer interessepunten dan de loutere commercie. Uit zijn huwelijk rijpte dochter Carine, wiens echtgenoot Philippe Mares zich eveneens verdienstelijk maakt bij Dekotap... en wier zoon de, keppe' is van oma en opa. De KVO-praeses over liefde : „Dat is een begrip dat niet veel voorkomt in een mensenleven... en dat veel ruimer is dan kortstondig genot...” Vrouwtje Denise ? „Een intelligente vrouw die haar man door en door kent en niet verlegen is signalen te geven wanneer die overdrijft...”

Drie jaar na zus Erna vulde Eddy, op 12 december 1944, het gezin Alouïs en Jeanne Vergeylen-Desmedt aan. In Hofstade (Aalst) had vader een pelshandel waarin hij bekwaam vakmanschap tentoonspredde. Moeder kwam als beenhouwersdochter gerijpt uit een middenstandersnest en deed, qua studies, meermaals manlief de baard af.

Van zijn ouders leerde Eddy de praktische economie : als je maar 200 fr. in je portemonnee hebt, moet je er geen 400 uitgeven. Kijk altijd naar het bord om voorzichtig te zijn en vermijd in de mate het nemen van risico's. Zodoende had zoonlief al heel gauw *berekenende* beslissingen onder de hand.

Jonggetrouwd
kon ik een
frank gebruiken

Mama's zus was kloosterzuster in Moerzeke en er was eveneens een nonkelpastoor in de familie. Eddy hield het bij misdienaar. Als dit niet de grootste sloebers zijn ? Hij bekenet nog altijd te geloven, al geraakte het praktiseren wat in het achtergat.

— **Sporen van sportiviteit in je tienerjaren ?**

— **Eddy :** „In het Lokerse St.-Lodewijkscollege kwam ik zowel in voetbal als basket uit. Op provinciaal voetbalvlak kende men mij als een bikkelharde rechterback. Met mijn 1m80 en 71 kg was ik niet gauw te passeren. Ik meen te weten dat FC Lokeren achter mij viste. Mijn ouders stonden er evenwel op dat mijn studies absolute voorrang kregen.”

— **Een student rijpt naar zijn toekomst...**

— **Eddy :** „Na mijn humaniora — en tijdens mijn legerdienst — liep ik drie jaar avondschoon in het Anderlechtse Art & Métier. Van

17 u. tot 21 u. kregen we onderricht inzake pelsen en het bijhorende modeontwerpen. Bonheur dat ik tijdens mijn legerdienst van die studies kon profiteren en terzelfdertijd mijn diploma behaalde.”

In de tapijtensector

— **Tamelijk jong tot de liefde aangetrokken...**

— **Eddy :** „Inderdaad hadden Denise Veldeman en ikzelf al vrij vroeg iets voor mekaar. Zij was 15 en woonde op het Lokerse *Zand* en ik woonde 150 m daar vandaan in de Kerkstraat. Op zijn Oostends uitgedrukt woonde zij in de Alfons Pieterslaan en ik in de Kapellestraat. Mijn ouders hadden een pelsenzaak en de ouders van Denise baatten het Liberale Huis uit. Zij liep officieel onderwijs en ik ging naar het vrije...”

— **Trouwen in 1967... was op je frankske duwen !**

— **Eddy :** „Trouwen met 30.000 frankskes in bonis kon moeilijk een hoogvlieger ge-

noemd worden. 't Moet gezegd dat Denise in Waasmunster benoemd was tot fröbeljuf. Waar ook ik vooruit wou, nam ik kordaat het Herek-aanbod om de tapijtsector binnen te stappen aan : een maandwedde van 25.000 fr. was in 1967 een meer dan respectabel salaris !”

In tien jaar
opende ik
drie winkels
in Oostende

Na mijn diploma van bontwerker bij Art & Métier trouwde ik op 4 juli 1967 met Denise Veldeman en zou vervolgens thuis bij vader nog zeven maanden als *foureur* mijn strepen verdienen. Tot ik in Lokeren André Vandenberghe

tegen het lijf liep, die de link legde naar Herekapijten die zijn kwaliteitslabel — beste tapijten ter wereld! — voortaan eveneens in Oostende wilde waarmaken.

Goed, na een eerste winkel hoek Albert I Wandeling/Vlaanderenramp staken we een tweede tapijtenzaak recht-over de *Bastjoan* in Sint-Sebastiaanstraat... en brachten een *Herek* op enkele tientallen meter van 't Peerd. Ongeveer vier jaar en half maakte ik de job van bediende-verkoper waar. Waarna we Herekapijten van Gent, Brugge en Oostende overnamen... om een *eigen* Dekotapzaak op te zetten. — **Hoe oogde dit allemaal voor je vrouwtje?**

— **Eddy:** „We waren jong, hadden in onze verliefdheid niets te verliezen en... alles wat we deden sloeg mee. Vandaag geeft een carrièrevrouw haar beroep niet meer op voor haar man. In onze tijd was dat logisch. Terwijl ik in de eerste 16 jaar van ons huwelijk de rug spande om tapijten te plaatsen, ging Denise op in het runnen van de winkel.”

— **In hoeveel stoppen maak je Dekotap waar?**

— **Eddy:** „Aan de Steense d'Hoge Barriere — rij boekwinkel Hoger Op — staken we aan de Torhoutsteenweg 354 een magnifieke Dekotapwinkel. In die periode zaten we met onze tapijten eveneens in de Nieuwpoortsteenweg 1b. De explosie kon niet grandiozer dan toen we in 1981 uit de city braken naar de stadsrand, welbepaald Torhoutsteenweg 675.”

zuipt in hete tranen en je maar één steun hebt: *je eigen vrouw*... Verstrendeld in mekaar's armen snik je het uit. Een viertal dagen later geeft de verzekering haar advies: over een tegemoetkoming van ongeveer 20 miljoen kan je beschikken. We besluiten beide andere winkels af te stoten en alles in één megazaak te centraliseren. Niet voldoende, want ik heb geld moeten lenen om als commerciant terug op mijn poten terecht te komen.”

— **Vallen, opstaan, vallen en weer opstaan!**

— **Eddy:** „We konden heropenen in april 1983. Duizendmaal helaas... Eén week later val ik — bij het ophangen van een tapijt — en loop een van de zwaarste beenbreuken op die er bestaan. Maanden heb ik in een rolstoel gezeten. Dr. Vandeputte van St.-Jozef diende me naderhand nog tot twee keer toe te opereren. Met schitterend resultaat, alhoewel mijn lopen nog altijd beperkingen inhoudt.”

— **Hoe kijk je achteraf op die moeilijke tijd?**

— **Eddy:** „Ik leerde er uit dat er ten allen tijde mensen zijn die met je meelevend. Op de heropening waren er 700 personen en in de moeilijke maanden heb ik veel verkocht: het was alsof zovelen met Dekotap meeleeften. Slotconclusie? Vallen is één zaak en opstaan is twee! Ik geloof dat ik zes dagen na die verschrikkelijke brand alweer aan het ontwerpen was. Opgeven staat immers niet in mijn vocabulaire!”

Mensen als Eddy Vergeylen behoren niet toe aan gezin en vrouw. Zelfs niet aan zichzelf: zodanig worden ze opgeslorpt door streek en maat-

schappij. Amper in Oostende sponsorde Eddy wielervederclub De Zeemeeuw en juichte als felste supporter Norbert Dedecker toe die wereldkampioen veldrijden werd in Tsjechoslovakije.

— **Eddy:** „Mijn slogan is zowat altijd geweest, dat je vooral in sportmiddens merkbe-kendheid bereikt. Als bedien-de-gerant bij Herek sponsorde ik evenwel met centen uit eigen zak! Later werd Dekotap bekend door De Zeemeeuw, Dekotapvolleybal en KV Oostende.”

Na Deckertje en volleybal alles voor KV Oostende!

Het uittekenen van een persoon als Eddy Vergeylen is moeilijk in een globale gedachten-gang weer te geven. Daarom geven we complementair volgende kaderstukjes: „*KVO groeide net iets te vlug*”, „*Vismijn en visser voor altijd dé Oostendse folklore!*”, en „*De 100 dagen van Jean-Marie*”.

— **Waarop ben je fier?**

— **Eddy:** „Op Oostende waar ik vrienden en de zee heb. Ik had de mogelijkheden om te verhuizen. Zal het nooit doen: in de Koningin der Badsteden wil ik mijn laatste snik geven. In juli/augustus ga ik nooit weg omdat de Noordzee dan nooit driftiger en blijer tegen de *katteie* klotst dan tijdens het hoogseizoen van de Bensorstad!”

Wat we in 1981 groots openden brandde in 1982 volledig af...

De euforie omtrent de megazaak aan de stadsrand werd het volgend jaar danig op de proef gesteld, toen de Dekotapwinkel aldaar volledig afbrandde. „Het gebeurde dan nog wel op mijn verjaardag van 12 december 1982. Ter deze gelegenheid hadden we eraan gehouden in Brussel een verjaardagsfeestje te bouwen. Een ijskoude nacht waarin de thermometer het bij -10° hield. Toen om 1 u. het alarm afging en de politie erop uit trok en niets verdachts zagen, hielden ze het bij een vals alarm. De brandweer diende evenwel verwittigd om 4 u. en wij werden om 7 u.30 van de akeligheid op de hoogte gebracht. De Zeewacht stoffeerde met nogal wat foto's deze formidabele inslaande noodlotreportage.”

— **Hoe komt die moordende uppercut aan?**

— **Eddy:** „Dat zijn momenten in je leven waarbij je ver-

Loyale medewerkers

— **Hoe bekijk jij achteraf zo'n explosie?**

— **Eddy:** „In de allereerste plaats ligt een keiharde inzet van mijn echtgenote en mijzelf aan de basis hiervan. Het mooiste in heel die affaire is wel, dat je het allemaal geleidelijk kon verwerken. De bijna adembenemende fierheid slagadert doorheen je diepste binnenste: het met zijn tweeën zelf te hebben waargemaakt! Aan zo'n blijdschap en tevredenheid kan geen enkel cadeau op aarde nippen. Graag eraan toevoegen dat we al altijd over zeer loyale medewerkers konden beschikken...”

— **Ben je geen gemakkelijke patron?**

— **Eddy:** „Het is altijd moeilijk iemand anders gedachten-gang weer te geven. Mijn personeelsbestand groeide gesta-dig. Na mijn eerste werknemer zijn er langzaam — eigen familieleden inbegrepen — zo'n 23 werkende mensen in de zaak bezig geweest. In ons doen en laten — hoe hard vaak diende geknokt — was het gevoel voor humor nooit weg bij de Dekotappers. Trouwens, wanneer een gewezen werknemer al eens onze paden kruist, is een blij geroep nooit uit de lucht...”

Voorzitter van KVO

Te vlug gegroeid?

Bij KV Oostende was Eddy Vergeylen drie jaar na mekaar hoofdsponsor. Dit op aanraden van zijn advocaat Vandelacluze en boekhouder Arnold Raes. Hierdoor lag de weg naar de KVO-beheerraad open... en het eruit voortvloeiende 13 jaar lange voorzitterschap.

— 13... een geluksgetal?

— Eddy: „Het stadion werd totaal vernieuwd en we promoveerden vanuit derde afdeling, via tweede naar eerste klasse! We hebben miljoenen geïnvesteerd in KVO en de club zelf bracht 32 miljoen fr. aan. Er is door zowat iedereen enorm veel gewerkt. Het businessgebouw van Aimé Desimpel is wel een dikke proficiat waard, zeker?”

— Gewis allemaal niet gemakkelijk...

— Eddy: „De voetbalerij escaleerde tijdens de voorbije jaren tot een warnest van uitgaven, temeer er door het Bosmanarrest bijna geen inkomsten meer zijn. Nu de lonen vertiendubbelen is het gewoon onmogelijk om je met een gemiddelde van 3.300 toeschouwers hiertegen te verzetten. Toegegeven dat de overheid positief meewerkt. Maar aan het Moeskroense vuurwerk en enthousiasme — driejarenplan! — scheurt de Koningin der Badsteden haar rok. Teruggaan naar eerste met de middelen die we hebben? We gaan er maar over zwijgen...”

— Oostende het zwarte eendje in de bijt?

— Eddy: „Op 22 juni 1981 deed de overheid ons een voorstel: als KVO de voetbalgronden afstaat aan Media Center, krijgen we een nieuw stadion de naam van de stad Oostende waardig. Een voorstel dat we terstond ondertekenden. Maar de politiek werd van toen af naar de keel gegrepen, toen een actiegroep op Mariakerke scandeerde dat KVO op haar wijk moest blijven. Op dit ogenblik werd onze beheerraad gedwongen om de gebroken stukken te lappen en te tappen...”

— Als goedmenend voorzitter frustrerend?

— Eddy: „Als clubvoorzitter hou je je het liefst bij de stelregel, samen te werken met de overheid! Al neemt dit je maagzweer niet weg: Moeskroen krijgt van de Waalse gemeenschap 180 miljoen fr. en van Europa 2 komt Club Brugge voor 300 miljoen fr. in aanmerking. Oostende? Stiefmoederlijk sukkelje moet het, als altijd, zelf bedruipen...” (ET)

Eddy Vergeylen: „Zet op een voetbalveld een passer met 20 kilometerstraat, dan trekken bijvoorbeeld Lierse en Club Brugge tien keer meer volk dan wij met ons Albertstadion. Vroeger kan niet meer met vandaag vergeleken worden. Nu speelt men niet meer voor 5000 fr., maar wel voor 50.000 fr. Destijds placht een voetballer zelf zijn voetbalschoenen mee te brengen. Nu moeten ze verdorie vier paar schoenen krijgen. Voeg daarbij de gewone onkosten van electriciteit, verwarming en onderhoud van de voetbalvelden. En toch roept de pers moord en brand bij het zien van een plasje water.

De 100 dagen van Jean-Marie

Ooit verklaarde men zowel voorzitter Vergeylen als Jean-Marie Pfaff toppezot. Eddy is zich hiervan bewust. Al zweert hij vandaag dat die fameuze 100 dagen zijn eigen 17 jaar intense voetballeven — plus de vriendschap voor Jean-Marie ! — niet in het minst kwaad berokkendend.

— **Verklaar je wat nader...**

— **Eddy :** „Wanneer de trainer je zegt dat je met je club degradeert, wanneer niemand het meer ziet zitten en de sponsor weeklaagt bitter weinig publiciteit voor zijn geld te krijgen... dan kun je gewoon niet dieper in de put zitten. Juist dan krijg je de gelegenheid Jean-Marie Pfaff — persoonlijke vriend van mij ! — binnen te rijden. Zonder financiële consequenties, asjeblijf. 100 dagen lang...”

— **Het boterde niet tussen trainer en spelers ?**

— **Eddy :** „Dat kon ik alleen maar betreuren. Als voorzitter moest ik evenwel naar mijn achterban luisteren. Graag evenwel de aandacht voor twee priemende waarheden : 1. het is niet gemakkelijk om je in Oostende te nestelen, de West-Vlaamse koppigheid kennende ; 2. tijdens de 100 dagen van Jean-Marie wist iedereen — heel Europa en de hele wereld ! — waar Oostende lag. De sponsor kon niet gelukkiger zijn. Bijkomstigheden die mogelijks de kleren van de gewone sportman niet raken, maar die voor het besturen van een club gewoon ontzaglijk belangrijk zijn !” (ET)

Vismijn en visser

Oostendse folklore

Als politicus scoorde Eddy Vergeylen niet slecht tijdens de vorige gemeenteraadsverkiezingen : hij had het tweede grootste aantal stemmen na Johan Vande Lanotte. „Grap : stel dat ik burgemeester werd ! Net zoals de Moeskroense Detremmerie...”

— **Als raadslid zit je dichter bij de pot...**

— **Eddy :** „Je kunt in ieder geval gemakkelijker je waarheid kwijt. Zo de babbel met burgemeester Vandecasteele, Vande Lanotte en Desimpel : opdat men zich in de toekomst wat positiever voor de sport zou opstellen. Als je ziet dat er 20 miljoen fr. wordt uitgetrokken voor bepaalde activiteiten, dan meen ik dat het voetbal — dat zoveel volk naar Oostende brengt ! — op een wat flinkere duw zou mogen rekenen.

— **Waarop ben je fier als Oostends raadslid ?**

— **Eddy :** „Ik ben trots op KV Oostende en op de niet te tellen sympathieke terrasjes die de Stad aan Zee sieren. En die allemaal zo tof *marcheren* ! Minder fier ben ik evenwel op het feit dat het in Oostende allemaal zo verdomd lang kan aanslepen. Weet je dat de Kursaalproblematiek nu al 12 jaar *schimmelt* tegen de Albert I Wandelring en Petit-Nice.”

— **Wat moet er heel, heel dringend aangepakt ?**

— **Eddy :** „Het toerisme in de allereerste plaats. Al de *face-lift* gezien die Nieuwpoort zich met zijn jachthaven getroostte ? Blankenberge blijft al evenmin achterwege en Knokke die met de dag mondainer wordt. Hoogtijd dat Oostende uit zijn al te lange winterslaap ontwaakt. Bij ons viel kroonstuk RMT van zijn voetstuk, het baggerwater in, en kon de Marine zomaar onze badplaats een vaarwel toezwaaien. Binnenkort treint men vanuit Brugge naar Zeebrugge. Het isolement waarmee men Oostende te kakken zet, zou op zeker moment handelaar en werknemer wel eens heel duur kunnen te staan komen. Dat een Oostendse delegatie maar eens in Benidorm en Cannes haar licht gaat opsteken. En kijkt hoe men van de Stad aan Zee een Euro-2000-attractie kan maken.”

— **Wat is toeristisch Oostende concreet ?**

— **Eddy :** „Dat zullen wel altijd Visserskaai en vismijn zijn, met de visser als opperste folkloretroef. Oostende ? Dat is kuierend langs bootjes en bassins een sfeer opsnuiven, die enig is langsheen de Europese Noordzeekust. (ET)